

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17996/2024
26.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Драган Живковић, адвокат из ..., против туженог ББ из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Јасминка Денић, адвокат из ..., ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 832/24 од 03.04.2024. године, у седници одржаној 26.02.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 832/24 од 03.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи П 790/2019 од 25.09.2023. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражено да се обавезе тужени да тужилци на име накнаде штете за посечену дрвну масу храста китњака и изгубљени прираст храста китњака на парцели број .../..., шума II класе, у површини од 1.32.35 ха, која је уписана у лн.бр. ... КО ..., а сувласништву тужиле са уделом од 2/3, исплати 359.384,00 динара са законском затезном каматом од 19.01.2018. године до исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка од 230.737,68 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 832/24 од 03.04.2024. године, преиначена је пресуда Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи П 790/2019 од 25.09.2023. године, тако што је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да тужилци на име накнаде штете за посечену дрвну масу храста китњака и изгубљени прираст храста китњака на парцели број .../..., шума II класе, у површини од 1.32.35 ха, која је уписана у лн.бр. ... КО ..., а у сувласништву тужиле са уделом од 2/3 исплати 359.384,00 динара са законском затезном каматом од 19.01.2018. године до исплате, као и да тужени накнади тужилци трошкове парничног поступка од 313.426,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 ...55/14...87/18, 10/23, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да је ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је на кп. бр. .../... која по култури представља шуму, у КО ..., уписана као сувласник са уделом од 2/3, док је други сувласник са уделом од 1/3 био сада покојни ВВ, кога је наследила ГГ, као сувласник парцеле са уделом од 1/3. Парцела је у површини од 1.32.35 ха и представља шуму. У току поступка је утврђено да без обзира што физичка деоба наведене шуме није спроведена, фактички свако од сувласника зна који део предметне шуме држи, те је на делу шуме коју користи и држи тужила извршена бесправна сеча стабала храста од стране туженог и то тако што је крајем 2017. године посечено 14 стабала храста. Тужила је наведени сувласнички удео наследила од свог оца, који је преминуо, док је други сувласник био њен стриц, који је такође преминуо, али су њен отац и стриц имали усмени договор ко ће користити који део парцеле, што међу њима није било спорно. По предлогу тужиле 08.11.2017. године извршено је омеђавање предметне парцеле у ванпарничном поступку и уредио начин коришћења исте према сувласничким уделима. На терену се знало шта ко од сувласника користи и то међу сувласницима није ни било спорно. Тужили је од спорне парцеле припало 88,23 ара на име њеног 2/3 удела, а њеном стрицу ВВ 44,12 ара на име удела од 1/3. Омеђавање је извршено уз присуство сувласника који су на овакав начин и раније користили спорну парцелу. Висина настале штете поводом посечених 14 стабала храста и изгубљеног прираста утврђена је од стране вештака шумарске струке, која је проценила штету на делу који користи и који припада тужили и то након извршеног омеђавања од стране геометра. На делу који припада другом сувласнику није вршила процену. У поступку ради обезбеђења доказа Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи РЗ 199/2017 вештак шумарске струке је утврдила да је укупна вредност посечене дрвне масе 208.035,00 динара, а да је укупна вредност изгубљеног прираста 151.349,00 динара, те да је укупна штета настала сечом наведених стабала 359.384,00 динара. Према записнику о извршеном увиђају од 08.11.2017. године у КО ..., по пријави овде тужиле, ради обнове границе кп.бр. .../... обележене су детаљне тачке наведене парцеле, односно део који користи тужила.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев неоснован, јер су у конкретном случају испуњени законски услови из члана 211. Закона о парничном поступку, с обзиром да постоји нужно супарничарство, а тужбом нису обухваћена сва лица која су учесници материјалноправног односа. Такође, по ставу првостепеног суда деоба спорне парцеле није извршена у судском поступку у складу са одредбама Закона о ванпарничном поступку, те вештак шумарске струке није могао да изврши процену настале штете без присуства другог сувласника и без присуства туженог, па из тих разлога, позивајући се на одредбе чланова 13, 14, 15. и 16. Закон о основама својинско правних односа, члана 148. Закона о ванпарничном

поступку и члана 211. Закона о парничном поступку је оценио да је тужбени захтев тужиље неоснован.

Другостепени суд је, преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиље закључујући да је погрешан закључак да у конкретном случају има места примени одредбе члана 211. Закона о парничном поступку. Наиме, ниједан од сувласника не може бити приморан да и он поднесе тужбу, с обзиром да увек један од сувласника може захтевати накнаду штете, док други сувласник не може бити приморан да буде супарничар. У току поступка је утврђено да је фактички извршена деоба сувласничких удела на предметној парцели између тужиље и њеног покојног стрица, а да је сеча 14 стабала храста, чија се накнада штете потражује, извршена на делу парцеле коју фактички држи и користи тужиља. Првостепени суд се погрешно позива на одредбе члана 13. – 16. Закон о основама својинско правних односа, с обзиром да се у конкретном случају ради о накнади материјалне штете коју сувласник потражује од трећег лица као штетника, који је штету причинио на туђој парцели, те по закључку другостепеног суда тужиља као сувласник може потраживати накнаду штете на сувласничкој парцели, без учешћа другог сувласника, а која штета је у конкретном случају и настала само на делу парцеле коју фактички користи тужиља као сувласник са уделом од 2/3. Због свега наведеног, испуњени су законски услови из члана 154, 155, 185. и 189. Закона о облигационим односима за накнаду материјалне штете од стране туженог, који је несумњиво исту проузроковао тужиљи, а у висини која је утврђена налазом и мишљењем вештака шумарске струке и која у току поступка није оспорена.

По становишту Врховног суда, правилно је другостепени суд одлучујући о жалби тужиље, правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање оценио основаним тужбени захтев и обавезао туженог да тужиљи накнади материјалну штету.

Наиме, сходно одредби члана 16. Закон о основама својинско правних односа сувласник има право да у свако доба захтева деобу ствари, која се може вршити вансудским путем на основу споразума сувласника или на основу одлуке суда. Извршеном деобом уређују се међусобни односи сувласника али се деобом не врши промет непокретности, па се правна ваљаност извршене деобе не цени са становишта принудних прописа који у случају промета предвиђају законом одређену форму. То значи да и усмени уговор о деоби представља правно ваљани основ и исти има правно дејство као писмени уговор, јер се деобом не преноси својина, већ се само утврђују односи међу заједничарима при развргнућу заједнице и одређује ко је власник на одређеним деловима непокретности. У конкретном случају уговором о деоби се не преноси право својине, јер су санаследници постали власници одређених делова непокретности смрћу претходних власника као оставилаца, по основу оставинских решења, те из наведеног разлога усмени уговор о деоби производи правно дејство, обзиром да сваки од сувласника зна који део предметне шуме држи.

Врховни суд је ценио и остале ревизијске наводе тужиље, па је нашао да су неосновани и без утицаја на правилност побијане другостепене одлуке.

Правилна је одлука о трошковима парничног поступка с обзиром да је иста донета у складу са одредбом члана 165 Закона о парничном поступку.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић